

Beijing (dag 8)

Ni Hào (begin je het al te kennen?) Je kunt het je niet inbeelden welke pogingen we al ondernamen om hem mee te krijgen. Mijn laatste bod was zelfs één der stenen olifanten langs de heilige weg (Ming graven) om in zijn hof te zetten, maar niet willen hé. Judo, judo en nog eens judo, doch toen de naam Verboden Stad viel, kon hij zijn nieuwsgierigheid niet bedwingen. Niet het woordje stad natuurlijk maar wel dat “verboden” klonk aanlokkelijk. Wie gaat er dus mee? Olivier!

Veel aan bod is hij nog niet gekomen in mijn verhalen, maar hij zit dan ook altijd in één of andere judozaal. Ik denk niet dat er iemand bestaat met een grotere passie voor het judo (hoewel Patrick dicht in de buurt komt). Een hele brave doch ik raad u aan een beetje uit de buurt te blijven als Ilse de tата-mi opgaat en als er een scheidsrechter onterecht een koka aan een Japanse geeft.

We gaan met de metro, snel en goedkoop. Wat dat laatste betreft even een woordje over het geld dat men gebruikt. De munteenheid is de RMB, de standaard eenheid de Yuan. Om het u gemakkelijk te maken: tien yuan gelijk aan één euro. Eten is heel goedkoop, we betaalden tussen de 350 en 500 yuan, voor elf personen wel te verstaan. Een ritje met de bus kost één yuan, de metro twee à drie yuan, een taxirit begint bij tien yuan maar we hebben nooit meer dan 25 yuan betaald. Fooien worden meestal niet aanvaard, doch na de O.S. zal hierin wel verandering komen. Hotelkamers zijn vrij duur, een middenklasse hotel vraagt al vlug 350 tot 400 yuan per persoon. Alles wat te bezichtigen valt, dient betaald te worden, zelfs voor een gewoon park vraagt men inkomgeld (1 yuan).

Nu we dat weten, zullen we maar naar binnen gaan. De stad is helemaal omringd door een brede gracht een stenen muur van 10 meter hoog en op elk der hoeken staan kolossale torens. Boven de eerste poort die we betreden hangt een groot portret van Mao, één van de weinige die er nog overblijven. We bevinden ons op een groot plein, iets verder is de hoofdingang. Wim bezorgt ons een GPS systeem, rode lichtjes geven aan waar je bent terwijl je kan luisteren naar een stem in het Nederlands (deze toestelletjes zijn verkrijgbaar in meer dan 50 talen!) die uitleg geeft over de bezienswaardigheden.

Er valt heel wat te bezien in dit complex (ca. 1 km² groot) dat gebouwd werd door keizer Youngle rond 1400. De meridiaanpoort geeft toegang tot een groot plein dat in twee wordt gedeeld door de gouden waterstroom met daarover vijf marmeren bruggen, die verder staat de poort van opperste harmonie, deze geeft toegang tot de grootste binnenplaats van het complex, hier bevinden zich drie grote troonzalen, in de grootste, de zaal van de opperste harmonie bevindt zich de drakentron van waar de keizer heerste. Dit is het grootste gebouw van de stad, 35m hoog. Overal staan ook prachtige bronzen beelden van draken, schildpadden en kraanvogels. Enorme bronzen urnen werden met water gevuld uit voorzorg tegen brand. Vermits de meeste gebouwen uit hout vervaardigd waren, kwam dit regelmatig voor. De huidige gebouwen stammen meestal uit de 18de eeuw.

In het tweede deel van de stad staan er drie paleizen, met de woonvertrekken der keizers, functionarissen, concubines, bedienden. Heel de stad bood plaats aan enkele tienduizenden personen. Nu lijkt de stad op een door toeristen bevolkte spookstad. Deels uit schrik dat er een nieuwe keizer aan de macht zou komen, werd de stad rond 1930 opengesteld voor het publiek als museum.

In het laatste gedeelte van de stad bevinden zich de keizerlijke tuinen, hier kan je rustig wandelen en genieten van paviljoenen, rotstuinen, dennenbomen, cipressen, bronnen, te veel om op te noemen, alles prachtig in harmonie met elkaar. De eerste regendruppels vallen, tijd om de stad te verlaten en iets te zoeken om ons buikje tot vriend te houden, een taak die we zoals gewoonlijk, wijselijk overlaten aan Wim.

We zetten ons neer in een volks restaurant, geen draaitafel ditmaal doch dit doet geen afbreuk aan het lekkere eten. Raar maar waar, Olivier zijn glas met water blijft maar vol, speciaal glas voor een speciale gast? Niets daarvan, eerder problemen met het dak, want buiten stortregent het.

Door de regendruppels door keren we nog even op onze stappen terug, aan de overzijde van de verboden stad ligt er namelijk een heuvel, de Jingshan, kunstmatig aangelegd met de grond die vrij kwam bij het graven der grachten rond de Verboden stad. Boven op de heuvel staat er een mooi paviljoen

met een groot zwart bronzen Boeddhabeeld, gelukkig heeft hij een knalgeel jasje aan, zodat hij goed opvalt. Voor de wolkenkrabbers kwamen, was dit het hoogste punt van Beijing. Het uitzicht is dan ook prachtig, hoewel wolken en mist (smog) spelbreker zijn. Voor ons heb je een uitzicht op de Verboden stad, hier krijg je er een idee van hoe groot deze wel is, je hebt ook een mooie kijk op de witte pagode, normaal kan je aan de westkant ook een glimp opvangen van het Westelijk gebergte, doch dit zal niet voor vandaag zijn. Terug beneden genieten we wel van en goed kop koffie.

Tijd om afscheid te nemen van Olivier en Ilse. Wim probeert voor hen een taxi te versieren terwijl wij onze weg stilletjes verder zetten. Na een kwartier is er nog geen Wim te bespeuren, telefonisch laat hij ons weten om verderop de metro te nemen, hij komt wel achterna. Ik denk dat hij ons op de proef wil stellen of we onze weg wel alleen kunnen vinden, maar laat dit voor eens en altijd gezegd zijnde: de clan Heylen vindt altijd en overal zijn weg. Soms doen we er wat langer over (zoals nu) doch na flink stappen en af en toe de weg vragen (liefst aan een buitenlander want die kennen gewoonlijk Engels) zien we het teken aan de ingang van een gebouw dat de metro aangeeft. Kleurtjes en stations tellen en voor we het weten zijn we terug bij ons hotel.

's Avonds besluiten we om een tweede maal de uitgaansbuurt te bezoeken langs het prachtige meer, doch nu vangen we onze tocht aan langs de andere zijde. Een terrasje is altijd meegenomen. Patrick vindt zelfs de schakelaar van het licht, na vijftien seconden zitten we dus in het donker. We slenteren tussen het volk en langs de kraampjes, waar de eerste souvenirs gekocht worden. Tijd om deze lange dag af te sluiten, doch nog niet voor Alf en Filip, ze kunnen het niet laten hun tweede thuis nog eens op te zoeken. Later hoorden we dat Filip aan de praat geraakte met Mark Uytterhoeven, was die blij om nog eens met een deftige mens te klappen over... den Beerschot en KV Mechelen natuurlijk. In ons hotel kunnen via onze Nederlandse hotelgasten enkele kaarten bemachtigen voor de hockeywedstrijden, maar dat is voor morgen.